

Ki legyen a király?

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Volt annak három fia. Ahogy cseperedtek, növegttek, a király idegen országba küldte őket tanulni, okosodni.

Telt-múlt az idő, a király megöregedett. Érezte, hogy át kell adnia az ország irányítását. Hazahívta hát fiait. No, de melyikük legyen a király? Sokat töprengett rajta, mígnem egyszer kitalálta, mit tegyen! Nem ő fog dönteni, hanem saját népe fog választani, ki legyen az uralkodó. Országjárásra küldte hát fiait.

Neki is indult fényes pompával a legidősebb királyfi. Elérkezett az első városba, rögtön nagygyűlésre hívta a népet.

--Kedves Népem! Nincs fontosabb a világon, minthogy mindenki erős legyen ebben az országban. Hiszen mi történik, ha megtámad minket az ellenség? Harcolnunk kell, nehogy legyőzzenek bennünket. Ezért mindenkit kötelezek, hogy munka előtt és után, tanulás előtt és után keményen sportoljon! Az első edzést magam fogom megtartani. *(A gyerekeket itt megmozgatjuk.)* 10 guggolás, 10 fölugrás ...stb.

Néhányan alig várták, hogy tovább induljon már a királyfi. Még fel sem ocsúdtak a távozó királyfi vezényszavaiból, mire megérkezett kíséretével a második királyfi. Ő is összehívta a város lakóit.

--Kedves Népem! Nincs fontosabb a világon, minthogy mindannyian jól éljünk ebben az országban. Hiszen mi mástól lehetnénk boldogok, minthogy mindenünk megvan, amire vágyunk! Mindenki vágyik finom ennivalóra? *(Igeen)* Mindenki vágyik szép ruhákra? *(Igeen)* Mindenki szeretne gyors autóval járni? *(Igeen)* Szeretne mindenki szép házban lakni? *(Igeen)*

--Mindezt nem lesz nehéz elérni. Kicsivel korábban kell fölkelni. Kicsivel később lefeküdni. És az így nyert időt munkával kell tölteni. *(Minden munkához kijelölhetünk gyerekeket, akik mimes játékkal eljátsszák azt a foglalkozást.)* Újabb bányákat nyitunk, szükség lesz bányászokra. Újabb vasútvonalakat építünk, szükség lesz építőmunkásokra. Hatalmas konyhákban rengeteg szakács főzi a sok-sok ebédet, és természetesen sok-sok munkásra van szükségünk a földeken, akik megtermelik az élelmiszert az országnak.

--Munkára fel! Én leszek az első munkafelügyelő. Lustálkodni nem lehet.

--DOLGOZNI! DOLGOZNI! --NINCS MEGÁLLÁS! NINCS PIHENÉS! A LEGKISEBBEK IS HASZNOSAK!

A városlakók alig várták, hogy a királyfi tovább álljon, csak hogy szusszanhassanak egyet. Várták-várták, vajon milyen lesz a harmadik királyfi. De ő csak nem akart megérkezni. Jött helyette egy ágrólszakadt vándordiak. Leült a városka főterére, és egy szép vízesést rajzolt krétájával az aszfaltra. A gyerekek nyomban köréje sereglettek. Csodálták, ahogy néhány vonal megeleveníti előttük a Szépséget. Persze a gyerekek is szerettek volna rajzolni, adott nekik a rajzolóköveiből. Ők pedig telerajzolták a főteret mindazzal, aminek örültek. Rajzoltak hintát, babakocsit, focilabdát, úszógumit, furulyát, születésnap tortát. *(Mimes játékkal rajzolunk a földre, a gyerekeket kérdezzetjük, ők mit rajzoltak volna.)* A Nap már lefelé ereszkedett az égen. Biztosan megéheztek a gyerekek – gondolta a diák. Elővette tarisnyájából az almát, amit az útszéli almafáról szedett, s megkínálta őket. Olyan békesség sugárzott belőle, hogy még a mindig vitatkozó, versengő

gyerekek is kibékültek. Az aggódó szülők hamarosan körük gyűltek, de senki nem akart hazamenni. Ekkor valakinek eszébe jutott, és odafordult a diákhoz:

--Gyere hozzánk, ha nincs szállásod! --Örömmel! – válaszolta ő.

Attól kezdve házról házra járt, velük töltötte a napjait. Senki nem értette, de megoldódtak fájó problémák. Haragosok kibékültek. Betegek meggyógyultak. Szomorkodók reménykedni kezdtek.

Ám az egyik hajnalban a diák búcsú nélkül tovább állt. A városban szokatlan békesség honolt.

--Kedves Szomszéd! Átjönnél a rönköt feltenni a fűrészbakra? – Hogyne! Amúgy is el akartam újságolni, milyen jól működik az ágapritó, amióta megszerelted.

--Sógorasszony! Szeretném lemosni az ablakokat, de szédülök a magasban. Volna időd segíteni? -- Persze. Éppen le akartam írni annak a finom pogácsának a receptjét, amiből vasárnap kóstolót hoztál.

--Móric bácsi! Átjöttem a fiammal, hogy összegereblyézzük a leveleket. --Köszönöm, nem menne már az nekem. Én meg előkeresem a játékkockákat. Az én unokáim már megnőttek ehhez.

Jó volt élni a városban! A királyválasztásról meg is felejtkeztek. De hamarosan elérkezett a nap, amikor szavazni kellett a király személyéről. A két idősebb királyfi büszkén elő is állt, de hol lehet a legkisebb? Talán haza sem jött az országjárásból? A király kerestette-kerestette, aztán nem akarta hetekig etetni a népeket, hát megkezdődött a ceremónia:

--Akarjátok-e, hogy legidősebb fiam legyen a király? --Neeem! Neeem! -- zúgta a nép.

--Akarjátok-e, hogy második fiam kövessen a trónon? --Neeem! Neeem! -- zúgta a nép újból.

--Ki legyen akkor az utódom? Milyen királyt szeretnétek?

Egy bátor hang hallatszott a tömegből: -- Aki nem parancsolgat nekünk, hanem szeret minket, egyszerűen köztünk él, és megtanít minket szeretetben élni. Keressük meg a diákot! -- Ahányan annyifelé szaladtak, míg egy szederfa alatt rá nem akadtak, ahol éppen egy kocsi kerekét javította..... Nosza, a vállukra ültették, úgy vitték a palotába.

A király messziről felismerte legkisebb fiát. Egyik szeme sírt, a másik nevetett. Óriási dínom-dánomot csaptak, hogy még a kutyák is krémest nyalogattak. Aki nem hiszi, járjon utána.

Megbeszélés

A mi Királyunk nem hasonlít a földi királyokra. Isten, aki ismer és szeret minket, szinte észrevétlenül él köztünk. Nem parancsol, hanem mellettünk van az örömeinkben, fájdalmunkban. Jó vele együtt élni. (Azért járunk a hittanórára, hogy Őt minél jobban megismerjük, megtanuljuk Tőle, hogyan élhetünk szeretetben.)